

Taco

Taco

Bram Arends

Uitgeverij Heijink - Hardenberg

Schrijver: Bram Arends

ISBN: 9789403691558

Uitgeverij Heijink, Hardenberg

© 2023 Rechten voorbehouden aan de auteur en uitgever

Deel 1: Kamertje nummer 7

“Hoe laat moeten we morgen ook alweer?” klonk het slaperig vanuit een rommelig kamertje dat niet groter was dan drie bij drie meter. De stem van Wietse kraakte alsof die er elk moment de brui aan kon geven.

“Half 10,” klonk het antwoord na zo’n tien seconden vanuit de woonkamer. “Maar als ik jou was zou ik maar wat extra tijd nemen. Je moet de rotzooi van vanavond eerst nog opruimen. En vergeet de bar niet. Daar is zeker een liter pils overheen gegaan.”

Wietse wreef vermoeid over zijn gezicht. Er volgde een korte stilte, die verbroken werd door het kraken van het stokoude hout in de gang. Bart was op weg naar zijn kamer, het gesprek was dus afgelopen.

Door het kiertje van de deur keek hij vanaf zijn op de grond liggende matras naar de woonkamer, die inmiddels leeg was. Het was een enorme ruimte. Zo’n honderdvijftig vierkante meter groot met een riante bar aan de ene kant en een complete zithoek aan de andere. Eén grote bende was er te zien onder het licht van de maan dat overvloedig door de grote, majestueuze ramen aan de straatzijde naar binnen viel. De vloer zag er uit alsof die in één avond tien jaar ouder geworden was met overal natte plekken. Stukken glas lagen links en rechts door de woonkamer verspreid. Op de bar lag een dikke laag bier en de tap drupte nog na alsof hij enkele minuten geleden nog gebruikt was en dat was ook zo. Wietse slaakte een diepe zucht en schoof de deur dicht. Terwijl hij wat leven in zijn kussen probeerde te kloppen gleed zijn oog langs de wekker die de harde, onaangename realiteit weergaf. Voorbij half twee alweer. En dat terwijl het voornemen was geweest het, met het oog op een belangrijk tentamen morgen, rustig aan te doen. Even een biertje of twee mee doen en dan afdruipe.

Hij draaide zich om richting de muur en kroop zo diep mogelijk onder de dekens. Zelfs die roken naar alcohol. Alles leek te draaien en zodra hij zijn ogen dichtdeed werd het zo erg dat hij ze meteen weer open deed. Toegeven aan de misselijkheid was geen optie. Vrijwel alle huisgenoten waren thuis dus iedereen zou het weten: Wietse heeft weer eens gebraakt. Het zou zijn reputatie als lichtgewicht alleen maar verstevigen en hem bovendien een extra plekje op het schoonmaakrooster opleveren. Hij moest en zou het binnen houden. Het was te doen vanavond. Om de aandacht van de misselijkheid te houden pakte hij zijn telefoon en bekeek wat voetbaluitslagen die hij gemist had vanavond. In een rap tempo flitste de ene na de andere competitie langs zijn ogen. Een spannend momentje normaal gesproken als hij weer eens geld had ingezet. Maar gewed had hij niet vandaag, voor de verandering. Dat had alles te maken met het tentamen.

Buiten hoorde hij het gelal van tientallen groepjes studenten die nog geen afscheid van deze avond hadden genomen en dat graag met de hele buurt deelden, al was het dan een gewone dinsdag. Hele spreekkoren klonken door de straat. Het studentenhuus van Wietse, genaamd Huize den Hertogh, stond midden aan het drukke Marktplaats en bestond uit de middelste en bovenste lagen van een imposant gebouw. Op de begane grond onder hen bevond zich een kleine kroeg die zijn beste tijd reeds lang had gehad en elk moment kon worden opgedoekt om plaats te maken voor een nieuwere, hipper variant, want zo verliep dat hier in de stad en al zeker aan het Marktplaats. Er waren maar weinig kroegen die het langer dan drie jaar volhielden. Alleen een handjevol echte klassiekers. Wietse zelf kwam overigens niet uit de stad. Hij was opgegroeid in een klein dorpje. Zijn ouders waren echter gescheiden en hij had sinds zijn dertiende tussen de randstad en Overijssel gependeld met als gevolg dat hij zich nergens helemaal thuis voelde. Het was een problematische scheiding geweest waar ook hij als kind niet buiten was gebleven

en een warm gevoel had hij dan ook allang niet meer bij zijn ouders die elkaar dikwijls naar het leven stonden. Ze konden elkaar niet uitstaan en wanneer ze in sporadische gevallen waarin het echt niet anders kon in dezelfde ruimte waren voelde je de spanning. Om die reden had hij besloten dat hij per direct op kamers zou gaan zodra het moment daar was. Het voelde als een bevrijding. Hij was verschillende hospiteerborrels afgegaan tijdens de introductieweek maar er was eigenlijk maar één huis waar hij zich meteen thuis voelde al waren de beschikbare kamers, drie in totaal, niet bepaald aantrekkelijk. Dat was Huize den Hertogh. De concurrentie was enorm en je moest sowieso lid zijn van de bijbehorende vereniging om kans te maken.

De hospiteerborrel had helemaal niet als hospiteren gevoeld maar veel meer als een avondje drinken met volledig onbekende mensen die je aan het einde van de avond al bijna als vrienden was gaan zien, of je nu gekozen zou worden of niet. Hij was uiteindelijk de derde keus geworden uit zo'n veertig aanmeldingen. Dat was uiteraard goed nieuws en hij mocht zich sindsdien officieel bewoner van Huize den Hertogh noemen. Het slechte nieuws was dat hij daarmee de derde keus had en enkel nog kon kiezen voor kamertje nummer zeven. Dat was het kamertje naast de bar waar hij nu zo'n negen maanden woonde.

Buiten was het nog altijd verre van stil. Wietse greep geagiteerd naar zijn oordopjes die ergens onder zijn matras verstopt lagen om de herrie buiten te sluiten, al voelde dat wel enigszins hypocriet aangezien hij het waarschijnlijk vorige week zelf nog was geweest.

Door zijn hoofd flitsten alle sheets van de hoorcolleges die hij diezelfde middag nog als een bezetene had zitten doornemen in een stilteruimte in de plaatselijke bibliotheek. Een groot contrast met hoe de avond was verlopen. Alle ezelsbruggetjes werden met hangen en wurgen nog eenmaal naar boven getoverd terwijl hij heen en weer lag te woelen. Het ging ondanks de alcohol nog

best aardig. Langzaam maar zeker nam de slaperigheid over en werd de duizeligheid verdrongen. Na een laatste diepe gaap viel hij in slaap. Kwart over drie 's nachts gaf de wekker aan, maar dat zag Wietse niet meer.

Hij schrok wakker van een hard gebonk op zijn deur, of, nou ja, het stuk hout dat voor een deur door moest gaan. Een echte deur had het kamertje niet. Het was immers de kamer van de huisjongste en die hoefde niet afgesloten te kunnen worden; de huisjongste moest er altijd bij zijn, zin of geen zin.

“Wakker!” riep Wietse automatisch, al zat hij met zijn hoofd nog midden in een droom die zojuist hardhandig aan diggelen was geslagen. Met een schuin oog keek hij naar zijn wekker die zonder batterij op zijn kop lag, overduidelijk omver gemaaid door Wietse zelf tijdens het slapen. Nog een maand of drie moest hij het met dit krappe hok doen en dan zou hij eindelijk kunnen doorschuiven. Dat was de verwachting althans. Enkele oudere huisgenoten stonden op het punt van afstuderen, al moest je dat altijd met een flinke korrel zout nemen in dit studentenhuis. Het was altijd nog maar afwachten wanneer dat daadwerkelijk ging gebeuren en soms zelfs óf het ooit werkelijk zou gebeuren. Niet zo gek want er hing altijd een soort rouwsfeer wanneer iemand na jaren van gezelligheid het huis inruilde voor het werkende leven. Afstuderen had al nooit echt prioriteit, maar hoe dichterbij het moment dat het dan toch ging gebeuren kwam, hoe lager die prioriteit leek te worden. Eindschrijftjes werden soms een keer of drie opnieuw geschreven omdat de inlevertermijn keer op keer niet gehaald werd. Het was dan ook geen uitzondering in de geschiedenis van het huis dat iemand er zijn dertigste verjaardag vierde. Zonder enige schaamte en soms zelfs met een gevoel van trots.

Wietse greep slaapdronken om zich heen op zoek naar zijn telefoon. Kwart voor negen. Haastig raapte hij wat kleren bij elkaar die links en rechts door de kamer lagen, trok een

spijkerbroek en een gekreukeld overhemd aan en schoof vervolgens de deur aan de kant. Dat kostte de nodige moeite.

“De woonkamer is een puinhoop man. Er zitten zelfs een paar planken in de vloer los,” zei Bart op een nonchalante, maar ook chagrijnige toon. “Laat dat opruimen voorlopig maar zitten oké, ik help je vanmiddag wel.”

“Bedankt,” zei Wietse die zijn ogen liet glijden over de woonkamervloer die er in dit daglicht inderdaad nog een stuk slechter uitzag dan de avond daarvoor. Er lagen overal scherven en enkele planken staken omhoog, al was het niet meteen duidelijk of ze daadwerkelijk kapot waren of gewoon krom waren getrokken door overmatig vocht. Met een flinke kater liep hij langs Bart tussen de scherven door richting de gang die zo’n vijftien meter lang was en aan weerszijden kamers had. Vier in totaal. Sommige waren niet veel groter dan de kamer van Wietse, andere minimaal twee keer zo groot.

Aan het einde van de gang bevond zich de badkamer waar Wietse naar op zoek was. De deur stond open, een teken dat de badkamer vrij was. Iets dat op een doordeweekse ochtend allesbehalve vanzelfsprekend was. Ze waren in totaal met zijn zevenen en met een beetje pech stond je zo een uur of anderhalf te wachten. Wietse slaakte een zucht van opluchting terwijl hij de douche in liep, de knop omdraaide en het warme, ontnuchterende water langs zijn lijf voelde stromen. Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht en wreef hardhandig heen en weer terwijl hij ondertussen wild met zijn hoofd heen en weer schudde in een poging de roes uit zijn systeem te verdringen. Dat was nodig, en snel ook, want over nog geen dertig minuten stond het belangrijkste tentamen van het jaar op het programma. Negen punten maar liefst was het vak waard en hij had er relatief hard voor gestudeerd. Het zou hem meteen over de magische grens van veertig punten voor zijn propedeuse tillen en het ging hier om de herkansing en daarmee de laatste kans op deze punten.

Althans, de laatste kans dit jaar. Bart, die in zijn derde jaar zat, had inmiddels al vijf kansen gehad en stuk voor stuk verprutst. Dat had hem er echter niet van weerhouden om de avond voor deze herkansing een klein verjaardagsfeestje te vieren want een verjaardag is een verjaardag en die vier je. De eerste kans op dit tentamen, een kleine maand geleden, hadden de beide studenten nog een stuk minder serieus genomen. Je had immers een herkansing!

Bart stond inmiddels klaar bij de voordeur met een pak drinkontbijt in zijn linker hand en een blik in zijn ogen die het midden hield tussen dronkenschap en vastberadenheid. Hij had een zenuwachtig lachje om zijn mond. Nog een keer falen zou voor zijn studie niet alleen vervelend, maar min of meer rampzalig zijn. Het was het laatste vak dat hij halen moest om zijn propedeuse af te sluiten en zolang dat niet gebeurd was werd hij niet toegelaten tot verschillende derde- en volgende vierdejaars vakken. Een hoop extra vertraging dus.

“Ben je er klaar voor?” zei hij met een licht krakende stem tegen Wietse, die nog met zijn mond om de kraan hing om zoveel mogelijk vocht in een zo kort mogelijke tijd binnen te krijgen; het beste medicijn tegen hoofdpijn.

“Kom er aan,” antwoordde hij haastig terwijl hij nog snel een tandenborstel in zijn mond stak, wetend dat de tijd om echt tanden te poetsen ontbrak. Erg gezellig was het allemaal niet deze ochtend, maar daar ging het nu ook even niet om. Het moest nu gaan gebeuren. Er was een diepe focus, want ondanks het onhandig geplande feestje van nog geen acht uur geleden was er toch vooral hard gestudeerd de afgelopen week en dat moest nu zijn vruchten gaan afwerpen. Het tweetal denderde de steile trap af, links van de badkamer, die naar de voordeur leidde. Vervolgens moest er nog een flinke metalen trap getrotseerd worden om uiteindelijk bij een smal steegje uit te komen waarin je nauwelijks met zijn tweeën naast elkaar kon lopen. Dat steegje

leidde vervolgens naar een klein, bruin schuttingdeurtje, ingeklemd tussen twee kroegen, en daar achter bevond zich direct het bruisende centrum van de stad. Erg handig wanneer je na een uit de hand gelopen borrel de avond voort wilde zetten in een kroeg naar keuze, maar helaas voor de jongens betekende dit niet dat ze ook vlakbij de universiteit of de tentamenhal woonden. Die bevonden zich ver buiten het centrum.

“Is dat jouw fiets?” vroeg Wietse verwonderd aan Bart die vanuit het steegje een vaal roze barrel de straat op trok.

“Is dat een oefenvraag voor het tentamen?” antwoordde Bart met een geheimzinnige glimlach die boekdelen sprak.

De jongens studeerden Rechten en het tentamen dat aanstaande was ging, ironisch genoeg, over strafrecht.

“Laten we zeggen dat de fiets in mijn bezit is,” vervolgde hij lachend terwijl ook Wietse ondertussen een onooglijke fiets tevoorschijn had getoverd die hij met horten en stoten het Marktplein op trok. Met een flinke vaart fietsten ze al rammelend het plein over, zigzaggend tussen de kraampjes en voetgangers en van alle kanten hoofdschuddend nagekeken door iedereen die ze voorbij gingen. Het was een flinke uitdaging om zo snel mogelijk aan de andere kant te zijn zonder een botsing te veroorzaken, maar het was inmiddels gebruikelijke kost geworden en het liep vrijwel altijd goed af. Aan de andere kant van het Marktplein was een lang fietspad dat uiteindelijk bij het universiteitscomplex en de tentamenhal uitkwam.

“Had jij de blikjes energiedrank nog meegenomen?” vroeg Wietse opeens geschrokken, alsof het resultaat van zijn tentameninspanningen er vanaf hingen. “Ik had er gisteren vier koud gezet maar ben het vanochtend totaal vergeten..”

“Zitten in m'n tas,” antwoordde Bart. “Drie van de vier dan. Eentje heb ik vanochtend alvast opgedronken om op gang te

komen. Had ik echt even nodig na die korte nacht. Ze gingen maar niet weg gisteren, vooral Ferdinand en Taco. Zul je altijd zien.”

Wietse keek hem met een schuin oog aan.

“Geen zorgen, twee van de drie zijn voor jou. Ik red het wel op die ene. Ik heb dit tentamen inmiddels al een paar keer gemaakt dus ze gaan mij niet meer verrassen.”

“Top,” antwoordde Wietse. Twee blikjes energie drank was sinds enkele maanden zijn vaste ritueel bij een tentamen. Een tentamen waar hij serieus voor gestudeerd had in ieder geval, en dit was er zo één. Het hielp hem de focus te bewaren en diep in zijn brein te graven om daar de juiste kennis op het juiste moment naar boven te halen. Hulp die vandaag zeker niet ongewenst zou zijn in deze brakke toestand. Ferdinand en Taco waren twee van de ouderejaars huisgenoten die op het punt van afstuderen stonden, maar het studentenleven nog niet goed los konden laten. Om die reden grepen ze elk feestje dat er voorhanden was aan om zich nog eens goed te laten gelden en dat was ook gisteren weer het geval geweest, resulterend in deze kater. Wietse keek snel op zijn horloge. Het was inmiddels vijf over half tien geweest, maar dat maakte niet uit want aanschuiven was nog een kwartier mogelijk nadat het tentamen begonnen was. Ideaal voor uitslapers. Minder ideaal als je tijdens het tentamen in tijdnood dreigde te komen.

Langs het fietspad doemde een enorm kubusvormig gebouw op. Het sombere gebouw was betongrijs van kleur met spaarzame vierkante ramen en deed elk restje feeststemming, mocht dat er nog zijn, meteen verdampen. Enkele honderden studenten liepen als een kudde zombies vrijwel emotioneel over de kiezelpaadjes die vanaf de fietsenstalling over een treurig, slecht onderhouden grasveldje naar de tentamenhal leidden. Zo hier en daar klonk een zenuwachtige last-minute overhoring al wist iedereen diep van binnen ook wel dat de kennis die er op dit moment nog niet

in zat er ook niet meer op tijd in zou komen. Spiekbriefjes werden zo hier en daar nog even snel in elkaar geflanst en opgevouwen tot minuscule hoopjes papier, al waren er de afgelopen jaren dermate veel spiekers tegen de lamp gelopen dat de meeste studenten zich er niet meer aan waagden.

Bart en Wietse zagen het allemaal in stilte aan terwijl ze hun fiets in de overvolle stalling persten en zich vervolgens bij de meute voegden.

“Hoe is je gevoel erbij?” vroeg Bart. Hij porde Wietse plagerig in zijn zij met zijn elleboog. “Wordt het een tien?”

Wietse gaf een duw terug. “Ga jij je maar zorgen maken over je eigen tien,” antwoordde hij. “Of in ieder geval een voldoende, anders ben je volgend jaar voor de vierde keer eerstejaars, als ze je nog toelaten.”

“Ik heb in totaal al een twintig gehaald,” zei Bart, die duidelijk de werking van de energie drank begon te voelen en langzaam weer aan scherpte begon toe te nemen, sarcastisch. “Helaas was het verspreid over meerdere tentamens”.

Wietse lachte zuinig. Hij was met zijn gedachten al bij het tentamen en de lastige vragen die waarschijnlijk zouden verschijnen. Nog éénmaal perste hij uit alle macht de ezelsbruggetjes die hij er door de weken heen in had gestampt naar boven voor een zwijgzame generale repetitie en dan was het zover, erop of eronder. Maar niet alles of niks. In tegendeel zelfs. Een tien was absoluut niet nodig. Min of meer de helft was meer dan genoeg. Een vijf-en-een-half zou immers een zes worden en dat was het doel. Sterker nog, een tien zou behoorlijk uitsloeverig staan. Niet een cijfer waarmee je te koop zou gaan lopen bij je huisgenoten of bij de studentenvereniging waarvan zowel Bart als Wietse lid waren.

De jongens liepen het inmiddels overvolle gebouw binnen. Het was nog even goed zoeken aangezien er maar liefst twaalf ruimtes waren, verdeeld over drie verdiepingen, waarvan er deze ochtend acht in gebruik waren. Het gevoel van haast begon bovendien toe te nemen aangezien de grote klok in de hal aangaf dat het inmiddels twintig voor tien was.

“Tweede verdieping denk ik,” zei Bart vluchtig terwijl ze met grote sprongen de brede trap op renden. Daar was inderdaad het bordje “Strafrecht 1” te zien.

De studentenkaart werd getoond en de toegang tot de zaal was een feit.

“Succes,” riep Wietse achterom terwijl hij zijn nummertje bekeek. “641” stond daar op. Helemaal achterin moest dat zijn. Vrijwel alle tafels waren al bezet en dat maakte het zoeken niet makkelijker. De corresponderende nummertjes die op de tafels hadden gelegen waren bijna allemaal aan de kant geveegd om plek te maken voor dikke wetboeken, eindeloze vellen papier en natuurlijk het tentamen zelf. “567” zag hij in het voorbijgaan op de hoek van een tafeltje liggen. *Nog een rij of vier*, mompelde hij tegen zichzelf, druk rond speurend, terwijl hij wat geïrriteerd aangekeken werd door verschillende studenten die zich duidelijk al zorgen maakten over de afloop van dit tentamen. Laatkomers betekenden concentratieverlies en dat werd niet gewaardeerd.

Daarachter in de hoek, vlakbij het raam stond een leeg tafeltje. Dat moest hem zijn. Voorzichtig nestelde hij zich in het kleine, harde stoeltje. Er klonk een knarsend geluid door de tentamenzaal maar Wietse, die intussen ook aan zijn eerste blikje energiedrank was begonnen, merkte het nauwelijks op. Hij was gefocust, strekte zijn vingers tot het maximale, rekte zich nog eens goed uit en stalde zijn voorraad zorgvuldig uit over de tafel die daarvoor net de ruimte bood. Dat wist hij overigens al. Dit deed hij nu al negen maanden. Bart was nergens meer te

bekennen. Die was ergens verdwenen in de menigte van tassen, schuivende stoelen en gekuch. Enkele seconden keek hij glazig om zich heen en maakte zich vervolgens klaar voor het sinistere mapje dat recht voor zijn neus lag: het tentamen.

“Vraag 1” las hij fluisterend tegen zichzelf. Hij wist het antwoord. Appeltje eitje. Het begon vaker makkelijk dus dit was nog geen reden tot juichen, maar desalniettemin een goed begin. Wietse nam een grote slok energiedrank. Driftig begon hij te schrijven, hoe meer hoe beter, want hoe meer je op schreef hoe groter de kans dat het volledige juiste antwoord er tussen zat. Je kon nooit te volledig zijn bij deze studie, dat was al meermaals gebleken. Langzaam begon hij te ontspannen. Ook de volgende vraag hoefde niet van diep te komen en het antwoord vloeyde zonder horten of stoten uit zijn pen die al na twee antwoorden aan vervanging toe was. Het eerste kantje was ook alweer vol. *Je zal dit maar allemaal moeten nakijken*, dacht hij bij zichzelf terwijl hij een nieuwe pen op zocht in het voorvakje van zijn tas. Zo hier en daar werd iemand van zijn stoel gelicht. Vermoedelijk vanwege spieken. De hele zaal keek op zo’n moment tot overmaat van ramp op, waardoor je niet alleen je kans op het halen van het tentamen kwijt was maar ook nog eens enorm voor paal stond en eventueel van de studie kon worden uitgesloten.

Wietse richtte zich weer tot zijn tentamen.

“Vraag 3; Jan en Piet maken ruzie. Jan besluit dat het genoeg is geweest en slaat Piet hard tegen de zijkant van zijn hoofd. Piet valt om en blijkt de klap niet overleefd te hebben. In de daarop volgende rechtszaak verklaart Jan dat hij niet opzettelijk handelde. Hij wou Jan een duidelijke boodschap overbrengen maar had niet de intentie hem te doden. Kan Jan veroordeeld worden voor doodslag?”

Wietse staarde verbeten naar het papier. Dit was een lastige. Er gingen een hoop gedachten door zijn hoofd maar het was